

JÄRJEST TUMENEVA TAEVA all paistab heinamaa lõpus, metsa äärel vana hüljatud maja. Aknad on kui kaks mustendavat silma, vahtimas üllatunult õõtsuvaid kõrsi. Maja välisuks kolksub tuules kinni-lahti nagu suu, mis tahab midagi öelda, aga ei leia sõnu. Aed maja ümber on röötsakil. Värav on ainus, mis püsti püsib. Selle küljes kõlkuv metallist ämber taob vastu rauast posti hädakutsungit.

Lähemale minnes on kuulda ukse kääksumist tuules. See kõlab, nagu piinaks keegi suurest vihast viulit. Piinaja pole keegi muu kui lõõtsutav tuul. Peagi lisandub trummipõri-nat meenutav vihmakrabin sammaldunud katusel. Aeg-ajalt madalaid bassihääli paugutav kõuemürin lisab looduse heliteosele sügavust ja draamat.

Majas olijale ei lähe see korda. Teda ei hirmuta ega röö-musta enam miski. Ta elutu keha lamab mahajäetuna põran-dal. Ta ootas päästmist, lootis, et ehk keegi leiab ta, kuuleb ehk ta viimast nõrka appihüüdu. Peale tema enda ja üksikute

PILLE SIMON

kuukiirte, mis piilusid korraks aknast sisse, ei teadnud keegi, et ta seal sureb.

Loodus mängib talle surmamarssi.

*Ma jälgin sind,
olen seda alati teinud.*

1

ÄÄRELINNAS MÄNDIDE ALL on väike roheline maja. Kaunilt püगतud elupuudega ja seinä äärde rajatud lopsaka roosipeenraga, köidab see alati möödujate pilke. Annika istub köögis laua taga ja vaatab nukralt vapraid tuules õõtsuvaid roosinuppe.

„Riina, kas sa oled vahel mõelnud, et mis tunne on olla surnud? Kas see on tõesti täielik vaikus ja rahu või kuuled sa kõike? Kõike, mis sinu ümber toimub. Müristamist, tormi, nende inimeste rääkimist, kes sinu kirstu ümber seisavad. Vandumist, nuttu, autode sireene. Kuuled seda – ega saa selle eest kuhugi põgeneda. Sest sind lihtsalt ei ole, sa oled surnud. Sa oled küll siin, aga sind ei ole. Või ongi surm päriselt lihtsalt vaikus, kõiksuse kõige kõrvulukustavam vaikus?“

„Issand, Annika, kas sa ei peaks hoopis millelegi ilusamale mõtlema. Me korraldame ju sinu tüdrukuteõhtut. Sa abiellud varsti, sul tulevad pulmad, mitte matused. Kullakene, sa oled pulmade organiseerimisest ikka täiesti läbi. Viimane aeg on oma aju tuulutada ühe korraliku puhkusega.“

„Jah, sul on õigus. Ma olen tõesti täiesti läbi. Pulmade korraldamine on nii kurnav. Matustega oleks lihtsam, mul oleks täiesti suva, mis mulle selga pannakse või mida peielauas pakutakse või kes kelle kõrval istub.“

„Ma pesen kruusid ära ja siis viime su asjad autosse. Meil on aeg juba liikuma hakata,“ ütleb Riina. Vangutab pead, tõuseb

laua tagant püsti ja võtab mõlema tühjad kruusid. Läheb kraanikausi juurde ja peseb kruusid puhtaks. Annika istub ikka veel laua taga ja vahib aknast välja.

„Kas sa helistaksid tüdrukutele ja uuriksid, kaugel nad on. Meil kulub tund aega linnast välja saamisele ja kui me lõpuks kohale jõuame, tuleb päris pikalt kõndida. Kui tahame õhtuks telkimisplatsile jõuda, peaksime juba autos olema.“

Annika ärkab justkui unest ja võtab laualt telefoni.

„Eva kirjutas, et nad on kümne minuti pärast kohal,“ ütleb ta, tõuseb ja läheb vannituppa.

„Kop-kop, kas keegi on kodus ka? Annika, oled sa toas?“ kostab välisukse vahelt.

„On ikka. Tule aga tule edasi,“ vastab Riina.

Uksest astub sisse lühikest kasvu figuurikas noor naine. Tema pikad maasikablondid juuksed on korrektsesse patsi pununud ja nägu perfektselt meigitud. Ta lajatab põrandale suure seljakoti ja väikese hõbedase kohvriku.

„Tule, tule edasi. Sina oled vist Annika töökaaslane Kädi,“ vehib Riina köögirätikuga.

„Jah, aga ...“

„Ta on vetsus, tuleb kohe. Mina olen Riina, Annika naabrinaine.“

„Väga tore, teie idee oligi siis tüdrukuteõhtu asemel see metsamatk korraldada.“

„Minu jah, aga ära mind teieta, muidu tunnen ennast liiga vanana,“ sosistab Riina demonstratiivselt.

„Olgu,“ sosistab Kädi vastu. „See on päris julge plaan viia linnatibid paariks päevaks kuhugi pärapõrgusse. Ma ei kujuta ise veel ettegi, kuidas ma metsas hakkama saan.“

„Pole seal keerulist midagi. Ainult esimese öö oleme telgis, siis läheme ühte toredasse turismitallu. Nii umbes seitsekaheksa kilomeetrit kõndimist. Seal saab keraamikat teha, maalida ja kõikvõimalike taimsete möginatega ennast nii seest kui väljast määrida. Muide, seal on isegi infrapunasaun. Lõpuks peaks sellest kujunema üks päris mõnus ja kosutav puhkus koos toreda prallega. Tead, Annika on ennast pulmades organiseerimisega nii ära vaevanud, et kahju kohe vaadata, kui otsalõppenud näoga ta ringi käib.“

„Tere Kädi, jõudsidki! Tulid ikka autoga?“ jookseb Annika saabujat kallistama.

„Jõudsin jah, seljakott sai jube raske. Ma võtsin takso, sest mu auto ... ah,“ lööb Kädi silmad maha ja vatrab edasi. „Ei tea, kuidas ma neid kotte üldse tassida jaksan,“ vadistab ta.

„Mis sul seal seljakotis siis on, näita välja,“ segab köögist tagasi tulnud Riina tüdrukute jutule vahele.

„Noh, kõik vajalik: dressid, mõned kleidid ja kampsun, ühed kõrged kingad, soe pesu nagu kästi, tossud ja terve hunnik sokke, jope, kaks paari teksaseid, siis üks mittekortsuvast materjalist jakk ja paar pidulikku kleiti ka. Kosmeetika jaoks pidin selle kohvrikese võtma.“

„Kosmeetika! Milleks?“ hüüatab Riina imestunult.

„Kuidas milleks? Ma ei saa ju ometi ilma,“ vastab Kädi.

„Tee oma seljakott lahti. Vaatame üle, äkki ikka õnnestub kõik ühte kotti mahutada. Ma ei kujuta ette, et sa kõnniksid metsas oma hõbedase kohvriga kuigi kaua.“

Kädi kisub seljakoti sisu põrandale ja jääb Riinat pisut solvunult vahtima. Riina teeb kiirelt ja osavalt riideid uuesti kokku voltides kaks hunnikut.

„Nii, selle hunniku riideid jätad siia ja see läheb kotti tagasi. Nüüd vali oma kohvrikesest kõige vajalikumad asjad, aga need peavad seljakotti ära mahtuma. Huulepulgad ja lauvärvid jäta siia. Neid sul metsas vaja ei lähe. Sa oled ilma nendetagi ilus. Las loodus näeb sind sellisena, nagu sa oled. Sina tahad ju ka loodust näha nii, nagu ta on, mitte ülesvuntsitult. Mõttele, kui meie metsad oleksid kõik nagu pargid, riisutud ja puha,“ Riina võdistab selle peale õlgu. Tõuseb põrandalt üles ja teeb Annikale kelmikalt silma.

Kädi surub viimased asjad kotti ja viib ülejäänud kraami koos Annikaga teise tuppa.

„Tere-tere, olemegi kohal!“ kuuldu koputuse taustaks ja sisse astuvad kaks peaaegu ühesugust naist. Mõlemad sportliku kehaehitusega ja matkamiseks sobivalt riides. Kohe näha, et need kaks teavad, mis ees ootab.

„Lõpuks ometi!“ rõõmustab Riina.

„Tsauki!“ hõikab Annika ja kargab teisest toast tulles mõlemale kaela. Peale tervitust vaatavad kõik viis üksteist hindaval pilgul.

„Oi, ma polegi teid ju omavahel tutvustanud,“ kädistab Annika ülevoolavalt.

Läheb Riina juurde ja tõmbab ta kaenlasse.

„Tema on Riina. Minu naabrinaine, minu tulevase abikaasa Hendriku pikaäegne sõber ja minu kõige kõigem ... ilma temata ei saaks ma hakkama. See oli tema idee korraldada tüdrukuteõhtu metsas.“

Teised noogutavad ta jutu peale. Annika läheb Kädi juurde.

„Tema on Kädi, minu töökaaslane ja minu isiklik moepolitsei. Ja nemad on minu kooliõed,“ trügib Annika kahe

kõrvuti seisva naise vahele ja paneb neile käed ümber õlgade.

„Eva ja Karin, nad on minu parimad sõbrannad kooliajast saadik, olime lahutamatu kolmik.“

„Mis sa ajad!“ rehmab Eva.

„Väga meeldiv tutvuda,“ ütleb Karin ja pöördub seejärel Riina poole, „teie idee on hullult äge, palju parem kui jaurata öö läbi kusagil baarides.“

„Täna,“ on Riina meelitatud, „aga lepime kokku, et mind ei ole vaja teietada. Ma ei ole nii vana.“

„Olgu, olgu,“ tõstab Karin käed ja naeratab vabandavalt.

„Nii, tundub, et meil on viimane aeg teele asuda, kui tahame enne pimedat telkimisplatsile jõuda. Karin, kas te tulite autoga?“ küsib Riina.

„Ei, bussiga ja sellepärast jäämegi natukene hiljaks. Sest see kuradi buss sõitis just nina eest ära ja pidime kümme minutit ootama.“

„Pole hullu, nüüd oleme kõik ilusti koos ja valmis autosse istuma. Mina sõidan. Võtke oma asjad ja lähme, aeg jookseb. Telgid ja muu vajalik on juba autos. Me jätame auto matkaraja algusesse, turismitalu peremees Omar ootab meid seal, viib auto enda juurde, et oleks lihtsam pärast tagasi linna sõita. Meie ise jõuame turismitallu homme õhtuks, täpselt sauna ajaks, siis on õhtusöök ja kindlasti mõnus ning kosutav uni voodis. Järgmised kaks päeva saab maalida, keraamikat teha, puhata ja Önnel on plaanis teha meile üks väike koolitus ravimtaimedest, kui me ajakavast kinni peame. Aga nüüd autosse, tee peal saame lobiseda küll.“

PILLE SIMON

Kõik astuvad sõnakuulelikult hanereas uksest välja ja suunduvad auto poole. Annika vinnab seljakoti selga, keerab ukse lukku ja lippab teistele järele.

Mitte et ma ei usaldaks sind.
Ma tahan olla kindel, et sa
kuulud mulle, ainult mulle.

2

LEO RONIB TELGIST välja ja näeb, et Madis on juba lõkke üles teinud. Aeglaselt surub ta jalad tossudesse ja komberdab Madise juurde.

„Kurat, see viimane õlu eile õhtul oli liiast, selline tunne on, nagu karu oleks suhu sittunud.“ Ta istub pakule ja kaanib kaasavõetud pudelist suure sõõmu vett.

„See pole õllest, kulla mees,“ irvitab Madis.

„Millest siis, kas sa tahad öelda, et vobla oli liiga soolane või,“ lõõbib Leo vastu.

„Mis vobla? Ise libistasid õllele lisaks veel pool pudelit konjakit, enne magamaminekut.“

„Mis sa lorad, ma küll ei mäleta.“ Leo muutub tõsiseks, tõuseb ja läheb tagasi telki.

Vesi väikeses katelokis on keema hakanud. Madis tõstab lusikaga kohvipuru sisse, segab ja tõmbab kateloki lõkkelt maha. Paneb kaane peale ja laseb kohvil tõmmata. Selle aja peale on Leo pooliku pudeliga tagasi.

„Kurat, sul on tuline õigus, aga kui vaadata asja helgemat poolt, siis on ju pool pudelit veel alles.“

Ta istub uuesti pakule. Madis vangutab pead, valab kahte plekk-kruusi kohvi ning ulatab ühe Leole.

„Noh, nüüd parandame pea ära.“ Leo valab tilga konjakit kohvi sisse ja ulatab pudeli Madisele. Madis raputab tõrjuvalt pead ja jätkab suhkru kühveldamist oma kruusi. Leo kehitab õlgu, keerab pudelile korgi peale ning võtab luristades kruusist lonksu kuuma jooki.

„See lööb vere kiiremini käima,“ seletab ta.

„Jah, seda sul vaja ongi. Võta leiba ja sinki ka. Peale sööki lähme teeme järves ühe supluse ja siis matkame siit edasi põhja poole ümber kahe väikese järve ja oleme õhtuks ringiga tagasi,“ seletab Madis.

„Sobib, peale vees käimist olen vormis. Kuule, kuidas eile nii juhtus, et mina ära kukkusin? Tavaliselt oled sina see, kes esimesena magama jääb.“

„Miks sa arvad, et seekord oli teisiti? Mul võttis juba peale kolmandat õlut jala nõrgaks ja siis ma kobisin magama. Mina oskan ikka piiri pidada. Mitte nii nagu linnamees. Kui satub maale, siis tõmbab kohe esimesel võimalusel ennast lukku,“ aasib Madis.

„Mis kuradi lukku? Sa ei kujuta ette, millise pinge all ma töötan. Ime siis, et puhkusele jäädes lased rihma nii lõdvaks kui vähegi saad. Ja tegelikult ei joonud ma eile kuigi palju. Tavaliselt kannatan ma ikka rohkem, aga see kuramuse pingelangus ja värske õhk niitsid mu jalust.“

„Ei imesta sugugi. Mul sama lugu. Aga kuule, selleks me telkima tulimegi, et kogu aur välja lasta ja jaurata. Homme õhtul lähme tagasi minu juurde, viskame seljakotid nurka. Ja usu või mitte, meid ootab ees üks mõnus kuum saun. Mul on kõik juba organiseeritud. Sa tead Ave Silda. Päris asjalik tüüp. Tal on nii vinge saun, et see võtab ka maamehel naha

seljast. Ikka selline tõsine, puudega köetav saun, mitte elektrikerisega.“

„Kuidas see Ave ka on, noh selles mõttes ...“ uurib Leo.

„Mida? – Vot selles mõttes me leppisime Avega kohe kokku, et oleme lihtsalt sõbrad. Ennekõike ikka muidugi töökaaslased ja siis sõbrad, aga mitte midagi rohkemat. Ja muide, see oli tema ettepanek, mitte minu.“

„Mis, ta pole siis sinu maitse või?“ urgitseb Leo edasi.

„Ei, ta on väga kena ja kõik, aga me oleme ju töökaaslased. Kas sa kujutad ette, kui kaks politseinikku koos elavad, eriti siin maal. See oleks üks igihaljas politseioperatsioon terve elu ja ma arvan, et nii tema kui ka mina pole selleks valmis.“

„Aga viimane aeg on sul endale mõni naine leida, usu mind, vanapoiss.“

„Vaata aga vaata, kes räägib. Endal sul pole ka naist. Me oleme põhimõtteliselt ühealised, vanapoiss,“ hõõrub Madis talle nina alla.

„Noh, minuga on teine lugu. Mul on naisi kõvasti olnud, aga seda õiget pole lihtsalt veel ette sattunud.“

„See on tõsi, sul on voodist vist rohkem naisi läbi käinud kui lahkamislaualt laipu, Laiba-Leo. On nii, või kuidas,“ irvitab Madis.

„Ega ma arvestust pole pidanud, aga mis teha, kui mulle naised meeldivad.“

„Aga päriselt, ütle ausalt, Leo, kas sul siis tõesti pole ühtegi sellist naist olnud, kellega tahaks nagu pikemalt koos olla. Pere luua, võibolla isegi lapsi saada,“ küsib Madis tõsiselt.

Leo hõõrub käega oma punaseid juukseid ja jääb kuidagi nukraks.

„Eks ikka on, aga ... Ma ei tea, see püsisuhe ei sobi mulle. Tead, naised kipuvad kohe asjatama ja majandama. Kogu aeg pead temaga arvestama, selgitama, et miks sa nii hilja tuled ja kuhu lähed ja miks me koos ei ole. Kogu see aruandmine ajab mul juhtmed kokku. Mina ei tea. Järelikult pole ma veel nii kuradi ära ikkagi armunud, et oleksin valmis oma praegusest elust loobuma. Sa tead, mul ühel tuttavall kolis pruut tema juurde elama. Alguses oli kõik ilus ja ninnu-nännu, aga siis tassis naine kogu oma tavaari ka sinna ja kus kukkus kujundama ja möllama. Ja mis tulemus oli: tüübi viissada mudelautot, kõik vinüülplaadid koos baaripukiga on nüüd keldris. Ma ütlen sulle kui sõber sõbrale: ära kunagi osta ega üüri korterit, millel on kelder, sest muidu peale naise majja võtmist leiad kõik oma asjad sealt. Ja nii ongi.“

Madis itsitab Leo jutu peale. Pakib toidud kokku, loputab kruusid ja kateloki ära. Viib kogu kraami koos pooliku konjakiga oma telki. Leo ajab ennast püsti, ringutab ning haigutab häälekalt.

„Tead Madis, äkki teeks ühe väikese sörgi enne järve minekut.“

„See on hea mõte,“ hüüab Madis telgist välja tulles.

Nähes Madist rätiku ja seljakotiga seismas, kiirustab Leo ise ka telgi suunas.

„Sa võta ainult seljakott mõne vajaliku asjaga ja veepudel. Muud asjad võime siia jätta, ega siin kedagi ei käi. Enne õhtut oleme tagasi,“ hõikab Madis. Kustutab lõkke, seob tossupaelad kinni ja vaatab silmi vidutades päikesesse.

Leo surub nokatsi pähe, sätib seljakotti ja annab Madisele märku, et tema on valmis.

„Oota, Leo, tead ma olen mõelnud siia kanti päriseks elama jääda. Mulle meeldib siin.“

„Nii!“

„Ja ma leidsin ühe vana maja, mis on müügis. See vajab muidugi kõvasti kōpitsemist, aga mulle tundub, et ma ostan selle ära.“

„Maja?“

„Jah, homme, kui me tagasi lähme, teeme väikese ringi ja käime maja juurest läbi. Ilusas kohas asub. Üsna kaugel keskusest, aga maja kõrval on suur heinamaa ja kogu krunti ümbritseb mets.“

„Või nii, et sellised mõtted liiguvad konstaabli peas. Pole paha! Vaatame pealegi üle, kuhu sa oma säästud siis investeerida tahad, vanapoiss. Ma olen sulle vist tõesti naisevõtu isu peale ajanud.“

„Ole vait, hakka liduma. Kes viimasena järve äärde jõuab, teeb õhtul lõkke üles.“

„Kurat!“ sajatab Leo ja pistab jooksu.

„Kihuta, kihuta, sinu keha vajab seda,“ hõikab Madis talle järele sörkides, „ega ma ei usaldagi lõkke tegemist sinule.“